Kto je taký ako náš Boh?

written by Administrátor | 1. marca 2026

To, s čím sa chcem s vami podeliť, nie je o mne, ani o mojich deťoch, ale o mojom Bohu. Biblia hovorí, že deti sú dar od Boha a mám pocit, že tie moje sú ako dary s červenými mašličkami.

Prvé vlastné dieťa sme nikdy nemali mať. To bol záver lekára. *Ale Boh je ten, ktorý má vždy posledné slovo.* Skoro po desiatich rokoch manželstva sa nám narodil syn. Po tomto synovi som mala nechcený potrat a nemala som istotu, či ešte po takom zákroku otehotniem. Ale Boh, ktorý všetko riadi, nám dal aj po tejto skúsenosti druhého syna. Chceli sme mať aj tretie dieťa. Tak som sa modlila o dievča. Boh nám dal dievča. O nej vám chcem niečo napísať, ako sa Boh oslávil.

Už ako malé bábätko mala iné pohyby ako deti predtým. Ako polročná nereagovala na svoje nohy, ako desaťmesačná skoro ani nevedela, že ich má a čo sa s nimi robí a čo s nimi robiť. Všetko od jej narodenia som konzultovala s lekármi. „Všetko je v poriadku, neporovnávajte to s inými deťmi, nerobte paniku, čo chcete, aby vám už polročná chodila?...“ Keď sme prišli v tomto období na neurologické vyšetrenie, lekárka povedala: „Kde ste boli doposiaľ, stav je veľmi zlý, dieťa je zanedbané. Možno sa naučí chodiť, ale chôdza bude postihnutá. Ako to, že chodíte na rehabilitácie od narodenia dieťaťa a mňa ste obišli? Neurológ doporučuje cvičenia“. Primárka na rehabilitácii jednoducho toto vyšetrenie vynechala. Nepokladala to za dôležité.

Vedela som, že veci nie sú so Zuzkou v poriadku. Ale to, čo mi lekárka za tú krátku chvíľu povedala, ma úplne zlomilo. Väčšiu bolesť som počas svojho života asi ani nezažila. Boh dovolil, aby na nás zabudli?! Len ťažko som vyšla z ambulancie a potom prišiel plač, ktorý sa nedal ovládnuť. Mysľou mi prebehol Zuzkin aj môj ďalší život. Prešla som však len kúsok cesty a Boh mi poslal svojho anjela, ženu, kresťanku a tá upriamila môj pohľad nie na veľký problém, ale na veľkého Boha.

Prišla som domov. Opäť nastala veľká bolesť duše. Nič som skoro nevnímala, ani to, že mám aj iné deti a povinnosti. Večer som čítala Bibliu a modlila som sa: „Bože, ak ma Ty nepozdvihneš, ak mi Ty nepomôžeš s touto bolesťou duše, zlomí ma to!“ Otvorila som s nádejou Bibliu a pokračovala v čítaní tam, kde som naposledy skončila. V ten večer som čítala veľmi dlho. Prišla som k miestu, o ktorom som si myslela, že už mi nič nové nemôže povedať*: „A zanechajúc zástup vzali ho so sebou tak, ako bol na lodi. A boli s ním aj iné lode. Vtedy povstala veľká búrka od vetra a vlny sa tak valili do lode, že sa až naplňovala. A on bol v zálodí a spal na poduške. A zobudili ho a povedali mu: „Učiteľu, či nedbáš, že hynieme?“ A prebudiac sa pokarhal vietor a povedal moru: „Mlč, umĺkni!“ A prestal vietor, a nastalo veľké ticho. A povedal im: „Čo ste takí bojazliví? Či ešte nemáte viery“* (Marek 4:36–41).

V ten večer to bol pre mňa iný príbeh. Cítila som sa presne na tej lodi a hovorila som to, čo aj učeníci: „Nedbáš Pane, že hyniem?“ To, čo povedal Pán Ježiš učeníkom, bolo pre mňa osobne: „Čo si taká bojazlivá? Či ešte nemáš viery?“ To bol zlomový bod v tejto situácii. Hovorím si: „Veď naozaj, čoho sa bojím. Veď toľkokrát mi Boh pomohol, povzbudil, odpovedal....Čoho sa vlastne bojím? *Veď Bohu sa nič nevymklo z rúk.“*

Z môjho srdca „spadol kameň“ a ja som pocítila radosť. Urobila som v ten večer rozhodnutie: „Budem tomuto môjmu veľkému Bohu veriť!“ Vždy, keď som sa za Zuzku modlila, tak som prosila Pána Boha, aby sa cez ňu oslávil. Celý ten čas som sa cítila ako v „balóniku“, chránená od bolesti, zranení... *To On, môj Boh urobil. Veriť Bohu je veľmi oslobodzujúce.*

Absolvovali sme niekoľko pobytov v rehabilitačnom centre, kde ma pripravovali aj na to, že chôdza

nebude nikdy pekná. Boli to zvláštne týždne. Týždne veľkej Božej blízkosti a duchovnej posily. Rehabilitačné centrum, kde sme boli, je miesto veľkej bolesti. Chodia tam deti malé i veľké, tie, ktoré sa nikdy samé nenajedia, neuchopia hračku do svojich rúk, nepovedia nikdy: Mama! Tata! ani Ľúbim ťa… Boh mi tu pripravil veľa príležitostí hovoriť o ňom. Ubolené matky chceli počúvať. Veď už všetko možné vyskúšali. Homeopatiu, akupunktúru, veštkyne, indiánskych šamanov, uzdravovateľov, jogínov aj spanie s ružencom.

Milý ocko, milá mama, ďakuj každý deň Pánu Bohu, že máš zdravé dieťa a nes na modlitbách tých, ktorí zdravé dieťa nemajú.

Dnes má Zuzka tri roky a chodí úplne sama. Taký je môj Boh! Je to moja skúsenosť s Bohom a nemusí to v takejto situácii platiť rovnako pre každého. Boh je však zvrchovaný a robí to, čo On chce. Jeho plány sú však pre nás o pokoji, a nie o zle. V tejto situácii som sa o Bohu naučila toto:

Boh má vždy posledné slovo.

Boh je ten, ktorý otvára a zatvára život.

Boh má všetko pod kontrolou a nič sa mu nevymyká z rúk.

Boh riadi veci a môže všetko.

Boh dáva svojim deťom útechu a nádej.

Boh dopúšťa, ale neopúšťa v súžení.

Boh je živý a hovorí aj v 21. storočí.

Boh uzdravuje, je ľútostivý a dobrý.

Chvála mu za to!

(september 2007)

Po rokoch

Čas plynie… aj mojim deťom – darom od Boha „s červenými mašličkami“ – roky pribudli. Zuzka má už päť, Michal sedem a Samuel desať. Zuzka skáče, behá… je chtivá učiť sa nové veci. Dobieha svojich rovesníkov v reči, lebo až v troch rokoch začala hovoriť. Keď ju pozorujem, môžem sa tešiť a vidieť Božiu moc.

Deti rastú. Prichádzajú nové situácie, nové starosti a nové problémy. Opäť začal kolotoč chodenia po lekároch. Michal a Samuel dlhší čas trpeli bolesťami hlavy. Dnes už viem po skúsenostiach so Zuzkou, že lekár lieči a Boh uzdravuje. Keď chodím po lekároch, myslím na kráľa Azu. Biblia o ňom hovorí: „*No, ani vo svojej nemoci nehľadal Hospodina, ale lekárov*“.

Pri našich chlapcoch sa zatiaľ nevie skutočná diagnóza. Lekár povedal, aké všetky vyšetrenia máme deťom dať urobiť. Zdalo sa mi to opäť veľký problém, veľa času stráveného po lekároch, plno neistoty. Bola som znova ubolená a zdrvená. Ale Boh opäť v tejto situácii zasiahol a konal. Zasiahol svojím, zvláštnym spôsobom.

Predchádzajúce svedectvo, príbeh so Zuzkou, som napísala a poslala do redakcie. Redakcia príslušného časopisu ho uverejnila a stalo sa aj to, že svedectvo prevzal a uverejnil aj iný kresťanský časopis.

Jedno popoludnie sa vrátil zo svojej služby domov manžel a položil mi na stôl niekoľko výtlačkov tohto iného kresťanského časopisu s tým, že mi ich posiela moja priateľka a odišiel za svojimi ďalšími povinnosťami. Utrápená som listovala v časopise a zrazu som našla v ňom svoje vlastné svedectvo príbehu so Zuzkou a o Bohu, ktorý ma posilnil. Nadpis bol: „Kto je taký ako náš Boh?"

Bolo pre mňa veľmi zaujímavé v tomto rozpoložení čítať svoje vlastné svedectvo o Bohu, písané približne pred tromi rokmi. Čítala som niekoľkokrát koniec svedectva, čo som sa naučila o Bohu pri Zuzkinej chorobe. Boh ma nanovo potešil, povzbudil a upriamil môj pohľad na neho. Vtedy som uvidela problém s chlapcami menší, ako sa mi doteraz zdal. Boh mi poslal tento časopis s mojím vlastným svedectvom do tejto mojej novej situácie v pravý čas.

Jedna priateľka mi v tomto istom období rozprávala svoju skúsenosť z turistiky: „Keď som bola na kopci, ten dom dolu bol malý. Keď som zišla z kopca dole, dom bol obrovský". Môj pohľad na problém chlapcov sa mi zdal ako „obrovský dom". Uvedomila som si, že ako Božia žena mám na výber. Môžem i v tejto veci veriť veľkému Bohu, ktorý vidí môj problém z inej perspektívy, „zhora". Znova môžem vyznávať, že „veriť Bohu je veľmi oslobodzujúce". Ponechala som teda problém Bohu a stala sa pozorovateľkou jeho zámerov.

Lekár odporučil magnetickú rezonanciu. Bežne, pokiaľ to nie je vážny prípad, je doba čakania na vyšetrenie 3-6 mesiacov. Zdalo sa mi to príliš dlho vzhľadom na to, že diagnóza nie je potvrdená a chlapci užívajú lieky. Keď som ich išla na vyšetrenie objednať, prišiel mi na myseľ verš z Príslovia: *„Srdce kráľovo v ruke Hospodinovej je ako potôčiky vôd, kamkoľvek chce, ta ho nakloní*". Začala som sa modliť: „Pane, aj srdce lekára, ak Ty chceš a je to pre chlapcov dobre, si môžeš nakloniť".

Lekár vyšiel z ambulancie a povedal mi, že vyšetrenie prichádza do úvahy najskôr až o tri mesiace. Poprosila som ho, či by to predsa nešlo skôr, lebo ich liečia, ale presná diagnóza nie je určená. Jeho odpoveď bola: „Dobre, pani, príďte o tri týždne. Chlapci však budú musieť vydržať 20 minút bez pohnutia hlavy a preto odporúčame urobiť to pod narkózou". Narkózu som odmietla. Verila som, že tento môj Boh má v moci deťom podržať hlavu bez pohnutia 20 minút.

Doma sme nacvičovali tri týždne 20 minút ležať na zemi bez pohnutia hlavy. Ani jedenkrát to nevydržali. Prišiel deň nášho termínu. Cirkev sa úpenlivo modlila. Michal vošiel do tunela, kde bol hluk, ako keď je v činnosti zbíjačka. Rozlúčila som sa s ním: „Keď ti bude ťažko alebo dlho, volaj k Pánu Bohu".

Michal po 20 minútach vyšiel vysmiaty: „Mama, dokázal som to! Modlil som sa v tuneli a Pán Ježiš mi pomohol". Mal novú skúsenosť s Pánom Ježišom. Potom vošiel Samuel. Z hluku bol trochu vystrašený. Ja som si naplánovala, že sa počas doby vyšetrenia budem modliť. Boh mi však tento čas naplánoval trochu inak.

V čakárni už sedelo dievča, ktoré ako dieťa chodilo k nám domov na detský klub. Vtedy sme mali túžbu deti z nášho paneláku učiť o Bohu. Dnes má toto dievča 30 rokov. Je veľmi vážne chorá a čaká ju neľahká budúcnosť. Sedela v čakárni, počúvala o Bohu, o nádeji pre život. Keď som jej všetko dôležité povedala, lekárka zavolala moje meno a dala mi výsledky. Medzi iným povedala: „Pani, nedávali sme tomu šancu, že to deti vydržia bez pohnutia. Michal vôbec nepohol hlavou a Samko dvakrát, ale bolo to také minimálne, že to nenarušilo vyšetrenie".

Mohla som jej povedať, že Boží ľud sa modlil a bol to Boh, ktorý držal ich hlavy. Bežne sa na výsledky

čaká 2 týždne, ale Boh pripravil aj to, že výsledky sme mohli mať v ten istý deň. Vyšetrenie nepotvrdilo Samuelovu predbežnú diagnózu, i keď stále nepoznáme príčinu jeho bolestí. Chvála Bohu za to! Samuel hľadá Boha a túži po zmenenom živote – aspoň tak to vyznáva. Ak ho tieto veci majú priviesť k Bohu, chcem to s Božou pomocou niesť a dôverovať mu.

Michalovi nenašli nič z toho, čo si lekár myslel, ale našli mu tam nejakú cystu. Neviem, čo to znamená a aké to má dôsledky, ale môžem veriť Bohu, že keď mu hlavu držal v tuneli vo svojich rukách, drží i túto cystu. Som vďačná Bohu, že chlapcov, i mňa, posilnil a preniesol cez toto obdobie. Chcem veriť tomuto veľkému Bohu tak ako pri Zuzke. Veď On dokonale pozná každého z nás. *„Niktorá moja kosť nie je ukrytá pred tebou, ktorý som učinený v skrytosti, utkaný som v hlbinách zeme. Tvoje oči videli môj trup…*“ (Žalm 139:15).

Keď som čakala na narodenie Michala, prosila som Boha o slovo do tej situácie, aby moja myseľ bola upriamená na neho. On to učinil:

„Pozdvihujem svoje oči k horám, odkiaľ prichádza moja pomoc. Moja pomoc je od Hospodina, ktorý učinil nebesia i zem“ (Žalm 121:1-2).

Vaša Katarína

(2009)